Poëmatis Tegneriani

Quod Inscribitur Frithiofs Saga Carmen Septimum

Latinis Asclepiadeis

Refinxit

JOH. GUST. EK,
Eloqu. et Poës. Prof.

Pro Laurea

Disputaturus Publice Defendet

CAROLUS GUSTAVUS AHLANDER,
Philos. Cand., V. D. M., Smolandus.

In Auditorio Carolino die XI Junii MDCCCL.

P. II.

Lundæ,
typis Berlingianis,
MDCCCL.

His figas labiis oscula et ignibus,
Qui me cunque cremant, tu simul ardeas.
Telluremque mihi celsaque siderum
Subducunt tua suavia.

Absunt, parce metu, cuncta pericula;
Armatus gladio non procul hinc sedet
Bero cum sociis tutor et agminum
Immensorum animos gerens.

Ut te jam teneo, sic utinam tenens
Et conferre manus et, nisi vicerim,
Felix ad superos ire queam, mihi
Quum sis ipsa comes necis!

Kyss mig, min sköna! Låt min låga
få genomströmma äfven dig.
Ack! jordens rund och himlens båga
försvinna, när du kysser mig.

Var icke rädd, här fins ej fara;
Björn står der nere med sitt svärd,
med kämpar nog att oss försvara,
om det behöfdes, mot en verld.
Jag sjelf, o att jag strida finge
för dig, som jag dig håller nu!
Hur lycklig jag till Valhall ginge
om min Valkyria[1] vore du!

Quem narras stomachum? quam mihi Balderi
Iram? non superis ira subit piis.
Est hic divus amans, quem colis: est amor
Hic mandante satus Deo.

Solis limpidior lumine frons Dei,
Aeternamque Dei pectus habet fidem:
Ut te jam caleo totus et integer,
Sic Nanna caluit Deus.

Hæc Divi statua est nec Deus est procul:
En! vultus facilis, mitis, amabilis:
Ut semper maneat propitius mihi,
Illi pectus amans dico.

Hvad hviskar du om Balders vrede?
Han vredgas ej, den fromme Gud,
den älskande som vi tillbede,
vårt hjertas kärlek är hans bud;
den Gud med solsken på sin panna,
med evig trohet i sin barm:
var ej hans kärlek till sin Nanna,
som min till dig, så ren, så varm?

Der står hans bild, han sjelf är nära,
hur mildt, han ser på mig, hur huldt!
Till offer vill jag honom bära
ett hjerta varmt och kärleksfullt.

Mecum flecte genu: non ego gratius
Novi, quo decorem munere Balderum,
Quam si bina dabo corda voventium
Sese in perpetuam fidem.

Non terras humiles spectat amor meus:
Noli coelicolam spernere: coelitum
Is nutritus erat præsidio; domum
Gestit visere pristinam.

O! si jam fuerim vectus in æthera
Et tecum liceat jam subito mori!
Amplexuque queam tollere virginem
Instaurans iter ad Deos.

Böj knä med mig: ej bättre gåfva,
Ej skönare för Balder fanns,
än tvenne hjertan, hvilka lofva
hvarann en trohet, fast som hans.

Till himlen mera än till jorden
min kärlek hör, försmå ej den!
I himlen är han ammad vorden
och längtar till sitt hem igen.
O den, som re'n deruppe vore!
O den, som nu med dig fick dö,
och segrande till Gudar fore
i famnen på sin bleka mö!

Tum si bella cient mutua ceteri
Per campos pugiles, non sequar, at domi
Consistam laterique adsideam tuo
Te contentus et intuens.

Si, quando redeunt, cornea fervidæ
Portent cervisiæ pocula virgines,
Aversus reliquis te socia bibam
Et tecum modo colloquar.

Quumque ad coeruleos æquoris ambitus
Exstruxem patulo tegmine scenulam,
Nos umbra viridi contegeret nemus
Et fructus daret aureos.

När då de andra kämpar rida
ur silfverportarna till krig,
jag skulle sitta vid din sida,
en trogen vän, och se på dig.
När Valhalls mör kring bordet bringa
de mjödhorn med sitt skum af gull,
med dig jag ensamt skulle klinga,
och hviska öm och kärleksfull.

En löfsal ville jag oss bygga
på näset vid en mörkblå bugt.
Der låge vi i skuggan trygga
af lunden med den gyllne frukt.

Et quum sol rutilus surgeret, excitans
Splendentes iterum luce nova faces,
Nos desiderium de superum choro
Ad nostram raperet casam.

Atque ex sideribus tum tibi cingeret
Sertum grande comas oraque candida;
Saltaremque, meo dum vaga lilio
Interspersa foret rosa.

Post linquens choreas blanda reviseres
Illam, quam coleret pax et amor, casam:
Cantorisque Dei præ thalamo tuo
Audires nova carmina. —

När Valhalls sol sig återtände,
(hur klart, hur herrligt är dess bloss!)
till Gudarne vi återvände
och längtade dock hem till oss.

Med stjernor skulle jag bekransa
din panna, dina lockars glöd;
i Vingolfs sal jag skulle dansa
min bleka lilja rosenröd;
till dess jag dig ur dansen droge
till kärlekens, till fridens tjäll,
der silfverskäggig Brage sloge
din brudsång ny för hvarje qväll.

Ut cantus geminant! Elysios modos,
Nil terrestre canunt per nemus alites.
Et quod luna jubar mittit in æquora,
Non terrestre nitet jubar.

Isthic elysium est: hoc jubar, hos modos
Luctus defugiunt, solus amor manet.
Tecum, si liceat, pupula, visere
Isthoc elysium velim.

Ne tu sic lacrimes, ne lacrimes! mihi
Per venas solitus sanguis adhuc fluit:
Sed suevere viris somnia amantibus
Interludere coërula.

Hur vakan sjunger genom lunden!
den sången är från Valhalls strand.
Hur månen skiner öfver sunden!
han lyser ur de dödas land.
Den sången och det ljuset båda
en verld af kärlek utan sorg;
den verlden ville jag väl skåda
med dig, med dig, min Ingeborg!

Gråt icke: ännu lifvet strömmar
i mina ådror, gråt ej så.
Men kärlekens och mannens drömmar
kringsvärma gerna i det blå.